

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Lacrimæ Orbis Universi, Post Primam Protoparentum
nostrorum E Paradiso Exulum culpam, exortæ, In
Universim Genus Humanum, traduce reatu propagatæ,
Ruptis animorum abyssis, Laxatis cordium fontibus, ...**

Schmucker, Mathias

Glacii, Anno 1689

Meditatus sum nocte cum corde meo, & exercitabar, & scopebam spiritum
meum. Nunquid in æternum projiciet Deus: aut non apponet ut
complacitior sit adhuc? Aut in finem misericordiam suam abscindet, â ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38152

Ecce in plenas continentiam, Serena, & non dissolutè hilaris,
 in plene blandiens, ut venire, neque dubitarem, &
 nec recedens ad me suscipiendum & amplectendum piis
 & religiosis, plenas gregibus bonorum exemplorum. Ibi
 & pueri & puellæ: ibi iuventus multa, & omnis æ-
 tas, & graves viduæ, & virgines anus, & in omnibus
 continentia nequaquam sterilis, sed sæcunda ma-
 gisteriorum gaudiorum de maritate Domine. Et irri-
 ris me irrisione exhortatoria quasi diceret: Tu non
 timebis, quod isti & istæ? An verò isti & istæ in se-
 ipso possunt, ac non in Domino Deo suo? Domi-
 nus Deus eorum me dedit eis. Quid in te stas & non
 timeas? Projice te in eum, noli metuere, non se subtra-
 hatur, ut cadas. Projice te securus, excipiet & sanabit
 te. Et erubescbam nimis: quia illarum nugarum mur-
 mur adhuc audiebam, & cunctabundus pendebam. Et
 dicit illa, quasi diceret: absurdesce adversus immu-
 ta illa membra tua super terram, ut mortificentur. Nar-
 rant tibi delectationes, sed non sicut lex Domini Dei
 est. Illa controversia in corde meo, non nisi de me
 solo adversus me ipsum. At Alipius affixus lateri meo,
 multati motus mei exitum tacitus operiebatur,

Meditatus sum nocte cum corde meo, &
 exercitabar, & scopebam spiritum meum.
 Nunquid in æternum projiciet DEUS:
 aut non apponet ut complacitior sit ad-
 huc? Aut in finem misericordiam suam

abscinder, à generatione in generationem? Aut obliviscetur misereri Deus? Aut continebit in ira sua misericordias suas? Dixi: Nunc cœpi: hæc mutatio deus Excelsi: Memor fui operum Domini: Memor ero ab initio mirabilium tuorum.
Psal. 76.

Ubi verò à fundo arcano alta consideratio co-
 xit, * & congeffit totam miseriam meam in co-
 ctum cordis mei, oborta est procella ingens, ferens
 gentem imbrem lacrimarum. Et ut totum effundere
 cum vocibus suis, surrexi ab Alipio: Solitudo enim
 hi ad negotium flendi aptior suggerebatur, quàm
 cessi remotius, quàm ut posset mihi onerosa esse
 ejus præsentia. Sic tunc eram, & ille sensit, non
 quid. Aliquidem puto dixeram, in quo apparuit
 sonus vocis meæ, jam fletu gravidus, & sic surrexi.
 Mansit ergo ille, ubi sedebamus, nimè stupens.
 sub quadam fici arbore stravi me, nescio quomodo
 dimisi habenas lacrimis, & proruperunt flumina
 lorum meorum, acceptabile sacrificium tuum. Et
 quidem his verbis, sed in hac sententia multa dixi
 tu Domine usque quo? Usque quo Domine irasceris
 in finem? Ne memor fueris iniquitatum nostrarum
 quarum. Sentiebam enim me ab eis teneri. Jactabam enim
 voces miserabiles; quamdiu, quamdiu, cras, cras?
 re non modo? quare non hac hora finis turpitudinis
 meæ? Dicebam hæc, & flebam amarissima contumelia
 flendi

* S. Augustinus Confess. cap. 12. lib. 8.

cordis mei. Et ecce audio vocem de vicina domo,
 cantu dicentis, & crebro repetentis, quasi pueri aut
 puellæ, nescio: Tolle, lege, tolle, lege: Statimque
 mutato vultu, intentissimus cogitare cœpi, utrumnam
 erent pueri, in aliquo genere ludendi cantare tale ali-
 quid: nec occurrebat omninò audivisse me usquam,
 pressòque impetu lacrimarum, surrexi, nihil aliud
 interpretatus, nisi divinitus mihi juberi, ut aperirem co-
 dicem, & legerem, quod primum capitulum invenis-
 sem. Audieram enim de Antonio, quòd ex Evange-
 lica lectione, cui fortè supervenerat, admonitus fuerit,
 ut quæquam sibi diceretur, quod legebatur: vade, vende
 omnia quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesau-
 rum in cælis: & veni, sequere me: & tali oraculo con-
 vinctum ad te esse conversum. Itaque concitus redii ad eum
 locum, ubi sedebat Alipius, ibi enim posueram codicem
 apostoli, cum inde surrexeram. Arripui, aperui, &
 in silentio capitulum, quo primum coniecti sunt o-
 racula mei: Non in comestationibus, & ebrietatibus: non
 in cubilibus & impudiciis: non in contentione & ex-
 citatione: sed induimini Dominum Jesum Christum,
 & carnis providentiam ne feceritis in concupiscentiis ve-
 stris. Nec ultra volui legere, nec opuserat; Statim
 prope cum fine hujusce sententiæ, quasi luce securita-
 tis, statim cordi meo, omnis dubitationis tenebræ diffu-
 dit. Tum interjecto, aut digito, aut nescio quo
 signo, codicem clausi, & tranquillo jam vultu indi-
 caui Alipio. At ille, quid in se ageretur, quod ego
 faciebam, sic indicavit. Petit videre, quid legissem,
 & attendit etiam ultra, quàm ego legeram:

& ignorabam, quid sequeretur. Sequebatur
 Infirmum autem in fide recipite: Quod ille ad
 mihiq; aperuit. Sed tali admonitione firmatus est
 citòque ac proposito bono, & congruentissim
 moribus, quibus à me in melius jam olim valde
 distabat, sine ulla turbulenta cunctatione con
 est. Inde ad matrem ingredimur, indicamus, g
 narramus quemadmodum gestum sit. Exultat
 umphat: & benedicebat tibi, qui potens es ultra
 petimus aut intelligimus facere; quia tantò amp
 à te concessum de me videbat, quàm petere sole
 ferabilibus flebilibusque gemitibus. Convertisti
 ità me ad te, ut nec uxorem quærerem, nec a
 spem sæculi huius, stans in ea regula fidei, in qua
 te tot annos ei revelaveras. Et convertisti luctum
 gaudium, multò uberius, quàm voluerat: &
 chariùs atque castiùs, quàm de nepotibus carnis
 quirebat.

Dolor meus in conspectu meo semper

Quoniam iniquitatem meam annuntia
 bo: & cogitabo pro peccato meo.

ET tibi quidem Domine, * cujus oculis nudam
 byssus humanæ conscientiæ, quid occultum
 in me, etiamsi nollem confiteri tibi? Te enim
 fconderem, non me tibi. Nunc autem quòd
 meus testis est displicere me mihi, tu resulges
 & amaris, & desideraris, ut erubescam de me,

* S. Augustinus lib: 10. Confess. cap. 2.